

РЕШЕНИЕ

№ 35

гр. Варна, 09.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Деян Ив. Денев

Членове: Марин Цв. А.
Петър Митев

при участието на секретаря Нели Ат. Ковачева
в присъствието на прокурора И. К. Б.

като разглежда докладваното от Деян Ив. Денев Въззивно наказателно дело от общ характер № 20223100600837 по описа за 2022 година

Производството пред настоящата инстанция е образувано по жалба от М. А. В. против присъда по НОХД № 4564/2020 г. на ВнРС.

С този съдебен акт първоинстанционният съд присъжда :

ПРИЗНАВА ПОДСЪДИМИЯ М. А. В. - живущ в гр. Варна, местност „Р.“, ул. „4-та“, № 2, български гражданин, с висше образование, неженен, неосъждан, с ЕГН *****.

ЗА ВИНОВЕН В ТОВА, ЧЕ:

На неустановена дата, в края на месец юли 2017 г., в гр. Варна, противозаконно присвоил чужди движими вещи - паричната сума в размер на 20 740 лв. /двадесет хиляди седемстотин и четиридесет лева/, собственост на Й. И. Г., получена при продажбата на недвижим имот - нива - земеделска земя, представляваща имот № xxxxxx в землището на село Владимирово, област Добрич, в качеството му на пълномощник на собственика Й. И. Г., която владеел.

- престъпление по чл. 206, ал. 1 от НК,

поради което и на основание чл. 206, ал. 1 във вр. чл. 54, ал. 1 от НК му налага наказание "ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА" за срок от ЕДНА ГОДИНА И ШЕСТ МЕСЕЦА, изтърпяването на което на основание чл.66, ал.1 от НК ОТЛАГА с изпитателен срок от ТРИ ГОДИНИ.

На осн. чл. 304, пр. 1 от НПК ОПРАВДАВА подс. М. В. за извършване на деянието по отношение на Р. Д. Г. в качеството ѝ на собственик на недвижимия имот.

На осн. чл. 45 вр. чл. 52 от ЗЗД ОСЪЖДА подсъдимия М. В. да заплати на гражданския ищец Й. И. Г., ЕГН ***** сумата от 20 740лв. /двадесет хиляди седемстотин и четиридесет лева/ лв., представляваща обезщетение за претърпените имуществени вреди в резултат от деянието по чл. 206, ал. 1 от НК, ведно със законната лихва, считано от датата на извършване на деянието до окончателното изплащане на сумата.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ като НЕОСНОВАТЕЛЕН предявения граждански иск при условията на солидарност от Р. Д. Г. с ЕГН ***** срещу подс. М. В. за сумата от 20 740лв. /двадесет хиляди седемстотин и четиридесет лева/ лв., представляваща обезщетение за претърпените имуществени вреди в резултат от деянието по чл. 206, ал. 1 от НК, ведно със законната лихва, считано от датата на извършване на деянието до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА подсъдимия М. А. В. да заплати в полза на Държавата сумата от 829,60 /осемстотин двадесет и девет лева и шестдесет стотинки/ лв., явяваща се 4 % държавна такса върху уважения граждански иск.

На осн. чл. 189, ал. 3 от НПК ОСЪЖДА подсъдимия М. А. В. да заплати по сметка на ОД на МВР – Варна сумата от 300,00 /триста/ лева, явяваща се направените в хода на досъдебното производство разноски.

На осн.чл. 189 ал.3 от НПК ОСЪЖДА подс. М. А. В. да заплати на гражданския ищец Й. И. Г. направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1200 /хиляда и двеста/ лева.

Твърди се, че този съдебен акт е неправилен, тъй като е постановен в нарушение на материалния закон и процесуалните правила, фактическите констатации са необосновани, а наказанието - явно несправедливо.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция жалбата се поддържа, като се доразвиват съображенията, изложени в нея. Твърди се, че е налице неправомерно развитие на гражданско - правно отношение, което не би могло да се приеме за престъпно. Желаете се отмяна на атакуваната присъда и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционният съд.

Заставайки на противоположно становище, прокурорът опонира, че присъдата е обоснована и законосъобразна, а липсата на протест пречи за изразяване на искане за адекватност на отмерената санкция.

Повереникът на гражданските ищци намира присъдата за правилна.

Подсъдимият се счита за невинен и иска да бъде оправдан.

Анализирайки наличните доказателства по делото в тяхната взаимовръзка и съвкупност, съдът е приел фактическа обстановка, която въззивната инстанция приема изцяло и счита преповтарянето ѝ за безпредметно.

Въз основа на правилно изяснените фактически положения, първоинстанционният съд е стигнал и до верни правни изводи относно съставомерността на деянието и индивидуализиращите признаци на престъплението.

Спор, относно описаната в мотивите на присъдата фактическа обстановка, при първоинстанционното разглеждане на делото не е и повдиган, с изключение на обстоятелствата, свързани с договорената пазарна цена на имота и последващите действия на подсъдимия.

На твърденията, че подсъдимият, като пълномощник на св.Й. Г., е договорил продажба на 12, 200 декара земеделска земя за 2000 лв. и я продал за тази сума на св.П., са противопоставени показанията на св.П., че е платила на пълномощника В. 2000 лв. пред нотариус и тази сума е била вписана като продажна цена, след което му платила още 18 740 лв. плюс договорена комисионна. Тези показания се подкрепят от представен предварителен

договор между подсъдимия и свидетелката. Тезата, лансирана от защитника на подсъдимия е опровергана и от показанията на упълномощителя Г. и на неговата съпруга, че са изявижи желание да продадат земята за около 2000 лв. за декар, тези на св. П.а, на които в последствие св. П. препродала земята, както и от заключението по съдебно - оценителната експертиза.

Ето защо фактическите положения, приети от първоинстанционния съд за установени, не противоречат на събраните доказателства по делото, а и са в унисон с житейската логика, тоест, според преценката на въззивния състав, присъдата е обоснована.

Следва да бъде споделен и изводът, че жалбоподателят противозаконно присвоил парична сума в инкриминирания размер, собственост на Й. Г., която владеел.

Подсъдимият е действал като пълномощник на св.Г. и като такъв е продал собствените му земи на св. П., за което е получил определена парична сума, конкретизирана на 20 740 лв. Прав е защитникът, че отношенията на двамата носят белезите на договор за поръчка. Получавайки паричната сума обаче, подсъдимият започнал да отлага предаването ѝ, а в последствие се и укрил, което принудило Г. да се оплаче в прокуратурата. Отказът за разпореждане в съответствие с договореното между страните и присвояването на продажната цена правилно е квалифицирано от първоинстанционния съд като обсебване по чл. 206 ал. 1 от НК.

По своите белези деянието на подсъдимия би могло да се приеме като злоупотреба с доверие по смисъла на чл.217 ал. 2 от НК, защото продажбата от пълномощник на 12 200 дка земеделска земя, трета категория, за сумата от 2000 лв. е очевидно съзнателно действие против интереса на представлявания. Както бе посочено обаче, и въззивния състав приема за безспорно установено, не действителната цена е била на значително по висока стойност.

Деянието се оприличава и на измама, с оглед настъпилия общественоопасен резултат, но по делото не се доказва съществуваща преди сключване на договора измамна цел, в изпълнение на което да е получена и противозаконната облага.

Ето защо и въззивната инстанция, подобно на проверяваната приема, че действайки като пълномощник на св. Г., подс.В. правомерно е получил сумата от 20 740лв., които в последствие, съзнавайки общественоопасните характер на деянието и последиците от него и искайки настъпването им, противозаконно присвоил.

Неоснователно е оплакването и за допуснати съществени процесуални нарушения.Подсъдимият не е бил лишен от правото да даде обяснения, нито от правото на лична защита. Подсъдимият е бил запознат с процесуалните си права, включително с правото да даде или откаже да дава обяснения, във всяка фаза на процеса. С уговорката, че процесът се е намирал в съдебна фаза, терминът е неточен, но за нарушение на правилата не може и да става въпрос. Подсъдимият може да дава обяснения по всяко време на етапа „съдебно следствие“ от стадия „съдебно заседание“. Протоколирано е изричното му изявление, че не желае да дава обяснения на този етап. Отсъствието на подканване към обяснения в края на съдебното следствие не е дори и процесуален пропуск, още повече, че откъслечни обяснения подсъдимият е давал при проведените очни ставки.

Не е съществено процесуално нарушение и отсъствието в съдебния протокол на изрична покана на съда към подсъдимия, за лична защита по време на съдебните прения. Тук въззивният състав се солидаризира със становище на Върховната касационна инстанция, според което правото на лична защита е основно право, закрепено в закона. Елемент от него е правото на последна дума, разписано в чл. 55, ал. 2 НПК и доразвито в чл. 291, ал. 2 НПК. То гарантира на подсъдимия възможност да вземе отношение по доводите на всички други страни в процеса, самостоятелно и независимо от упълномощената или назначена защита. Подчертавайки това основно право, правната теория е направила разграничение между пледоарията на защитата и пледоарията на подсъдимия, съответно между тях двете и

последната дума, с която подсъдимият изразява отношението си към обвинението. Безспорно това са две различни процесуални действия, но формалното разграничение между тях не трябва да се абсолютизира. Такова разграничение не прави и закона. С чл. 291, ал. 2 НПК очертава обхвата и последователността на съдебните прения. П. има думата подсъдимия. В тази последна дума той има право както да изрази съображенията си по фактите, доказателствата, доказателствените средства, правото и исканото наказание, така и отношението си по обвинението. Формално, обаче, законът не ги разграничава като две различни задължения на съда или протоколно. В този смисъл са Р № 145/7.04.99 г. на ВКС по н. д. № 97/99 г., III н. о. и Р № 343/20.06.01 г. на ВКС по н. д. № 278/01 г. на II н. о.

Освен това подсъдимият В. е бил защитаван активно, като при съдебните прения е протоколирана аргументирана и пространствена реч от защитника му. А и от лично упражнено право на последна дума изчерпващо се с „Не желая нищо да казвам“ е видно, че не е желаел лично участие в съдебните прения.

По отношение на оплакването за допуснати закононарушения във връзка с произнасянето по гражданския иск, следва да се отбележи, че действително в мотивната част на присъдата се съдържа двусмислие. Според съдържанието на част от изложението, подсъдимите са повече от един и са осъдени да заплатят присъдената на гражданския ищец сума солидарно, ведно с лихвите.

Тази непрецизност обаче не води до противоречие в мотивите. Това е така, защото на няколко места изрично са посочени съображения, поради които съдът приема, че следва да уважи гражданската претенция на ищеца Й. Г. и да обезщети причинените от подс. В. имуществени вреди.

Върховната съдебна инстанция нееднократно е подчертавала, че не всяко нарушение на правата на страна в процеса, а само това, което е довело до ограничаване на процесуалните й права на защита, е основание за отмяна на обжалвания съдебен акт.

В настоящия случай подобен извод не може да бъде направен.

Неоснователен е упрека към решаващия съд и относно незаконосъобразно определяне на размера на обезщетението на имуществените вреди. Тъй като основаниято на гражданския иск е деянието като деликт, а съдът е приел за безспорно доказано, че подсъдимият е осъществил вмененото му престъпно деяние, след като е установил, че са налице основания за ангажиране на гражданската му отговорност, правилно е определил размера й съгласно критериите по чл. 86 във вр. с чл. 84 ал. 3 от ЗЗД.

Именно защото искът е бил предявен солидарно от пострадалия и неговата съпруга, съдът макар и отхвърляйки като неоснователна претенцията на последната, е присъдил претендираното обезщетение в целия му доказан размер

Наложената на подсъдимия санкция е определена в съответствие с правилата по чл. 54 от НК, като са отчетени всички значими за индивидуализацията й обстоятелства. Отмерена е към минимално предвидения за престъплението размер и не са налице основания за допълнителната й либерализация.

Заради отсъствието на протест в тази насока, съдът намира, че наложеното на подсъдимия наказание не е несправедливо, а явно справедливо и в състояние да изпълни своите превенционни цели.

В заключение, настоящият въззивен състав намира, че не са налице основания за изменение или отмяна на проверяваната присъда, поради което и

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 26007/ 09 05 2022г. по НОХД № 4564/2020 г.на ВнРС
ИЗЦЯЛО.

Решението не подлежи на обжалване или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____